

hvilet derpaa, at det mindre kom an paa, om man undte, om jeg saa maa sige, de nuværende Privilegiehavere af Stiftstidenderne en Forbed, og ogsaa mindre kom an paa, om Staten fik nogen pekuniær Forbed udover den, den nu har, ved at faae en stor Del af sine Bøjsendtgjørelser gratis optagen, end det kommer an paa, at den Udbredelse af retslige Bøjsendtgjørelser, der er tilfugtet ved Lovgivningen, sker i videst mulige Omfang, og det sker da igjen bedst derved, at man gaar ud over større Kredse end haade Jurisdiktionerne og virkelig ogsaa end Amtene. Man maa nemlig lægge Mærke til, hvilke Bøjsendtgjørelser det egentlig er, som Staten har Interesse i at paabyde indrykkes i Stiftstidenden. Efter min Opfattelse er det for en stor Del saadanne, som de, hvem de angaa, ikke ønske bragte til Offentlighedens Kundskab, fordi det strider mod deres Interesse. Derved sigter jeg f. Ex. til tvungne Auktioner, Proklamata, kort sagt til en hel Del Bøjsendtgjørelser, som Lovgivningen paabyder, men som den Private i Virkeligheden ofte maa ønske den mindst mulige Udbredelse, fordi de muligens kunne paaføre ham et Slags Tab. Nu kan det ikke negtes, at naar Bøjsendtgjørelseskredsen — jeg taler ikke om Personaltallet indenfor denne Kreds — bliver meget lille og i Reglen den, hvor Sagen allerede er bekendt, saa handler man mindre rigtig end ved at forlange Bøjsendtgjørelsen indrykket i et Blad, som maasse ikke har et uldt saa stort Abonnental som et eller andet indenfor den snævrere Kreds, men hvis Læsere saa igjen ere spredte over en noget videre Kreds, hvorved da ogsaa Bøjsendtgjørelsen kommer videre omkring. Dertil kommer, at ved alle de Bøjsendtgjørelser, som de Bedkommerde selv have en Interesse i at se udbredte saa meget som muligt, er den faktiske Tilstand den, at Retstbetjentene avertere ikke blot i Stiftstidenden, men i alle Blade rundt omkring, der have nogenomhelst Betydning. Man vil saadesse, at frivillige Auktioner averteres lige saa vel i den ene som i den anden Slags Amtstidende, saavel i „Folkeblade“ som i, hvad de foregaaende Læsere vel som en Modsetning vilde kalde de ufolkelige Blade. Naar de ærede Herrer ville gjenneengaa de forskjellige lokale Blade, hvoraf vi nu have faaet en Guus Betsignelse i vort Læsereværelse, saa ville De finde, at ethvert Blad, som kan rose sig af en nogenlunde Udbredelse, vilde ogsaa begunstiget ved at faae officielle Bøjsendtgjørelser af forskjellig Natur, som de Averterende have nogen Interesse af at faae udbredte. Det er ingenlunde saaledes, som man næsten skulde tro efter de Udtalelser, som her ere fremkomne, at de retslige Bøjsendtgjørelser og officielle Bøjsendtgjørelser af Retstbetjentene ubeklættende blive indrykkes i det bestemte Blad, som det er paabudt at avertere i ifølge Loven. Det er ikke saaledes, men tværtimod saaledes, at de vel avertere i dette Blad, men tillige med stor Upartifhed i de andre Blade.

Naar jeg altsaa mener, at det har sin Nytte, at det er en temmelig stor Kreds, som den egentlig tvungne Avertering skal finde Sted i, saa følger deraf, at jeg ogsaa mener, at det vil være heldigt omtrent at holde sig til de Kredse, som man har. Der vil ganske vist kunne opstaa enkelte tvivlsomme Spørgsmaal, og det er saaledes f. Ex. stadig blevet draget frem, om Ribe Stifts Tidende, da Ribe Stift jo ligger paa en saa forkert Maade med Hensyn til sit officielle Centrum, i Virkeligheden kan siges at opfylde den østjydske Del af Stiftets Krav. Jeg vil indrømme, at det kan være tvivlsomt, og der kan maasse være Anledning til at foretage en Deling i saadanne enkelte Tilfælde, og at foretage en saadan enkelt Deling paa et enkelt Punkt vil være Noget, som jeg naturligtvis har mindre at indvende imod end at stykke Landet ud i 22 Parter, eller endog efter Jurisdiktionerne i et endnu mange Gange større Antal Parter. Negtningen er nu imidlertid gaaet til Antsdeling som et Fremtidsmaal; jeg mener da, at den Ordning, som foreslaas i § 5, virkelig svarer til de billige Krav, der indtil videre kunne stilles. Det er en god og fornøstlig Ordning, at man søger paa en vis Maade at gjøre vedkommende Stiftstidender interesserede i at faae Udbredelse paa alle Punkter i deres officielle Kredse, saa at man, naar de ikke have en saadan Udbredelse, paalegger dem at stille Exemplarer til Naadighed til Fremlæggelse paa offentlige Steder. Dette kan maasse for nogle af disse Stiftstidender blive en saa stor Byrde, at det kan blive tvivlsomt, om de i Forhold til deres hele Stilling og Abonnementsantal kunne være tjente derved, men saa maa man ogsaa paa den anden Side indrømme, at kunne de ikke være tjente med at opfylde denne i og for sig billige Forordning, saa have de ogsaa tabt deres Betydning med Hensyn til Udbredelsen, saa at man ikke kan hjælpe dem. — Det kan ikke modsiges, at de Tal, som vi havde ifjor, aldeles tilstrækkelig vise, at Stiftstidenderne — om med Rette eller Urette er Noget, som jeg ikke vil afgjøre — ere de mest udbredte Blade paa de forskjellige Steder og i Udbredelse langt overgaa de andre Blade, som der udkomme. Jeg har nu ikke den Tro, at dette i nogen stor Grad har sin Grund i deres Privilegier. Jeg tror, at de selv uden Privilegierne af forskjellige andre Grunde alligevel vilde være de mest udbredte; men selv om man vilde sige, at Grunden dertil laa i deres Privilegier, saa mener jeg, at det dog vilde være skadeligt nu pludselig at gjøre det Brud, at føre de officielle Avertissementer over fra de mest udbredte Blade til de mindre udbredte Blade, enten for at tjene en Afgift eller af Rjærlighed til de sidste Blade; derved vilde man i alt Fald faae en Overgangstilstand, som ingenlunde vilde være betryggende. Jeg slutter mig derfor til den Tanke, som den høitærede Minister har fremsat i § 5, og som jeg anser for at være